

Kraftdörren öppnades hastigt och utanför skeppet gestaltades en grönaktig, tjock atmosfär. Den kliniska luften inne i skeppet blandades kvickt och det luktade sött medan landskapets dimma skapade en tunn hinna av fukt på instrumentpalelerna med små vattendroppar som bildades på kanterna.

Planeten de hade kommit till hette Ssakor, hela namnet löd Sseren Ssakor Duba'ii som på Batonn betydde planet vars djupa djungler ruvar på mörka hemligheter. Hela klotet bestod av djupa, levande tropiska skogar som harborerade mer livsformer än vissa galaxer. Det var ett ställe som lycksökare kunde göra stora fyndigheter men även gå en ond, bråd död till mötes.

Hit hade nu Tage Lubb och Eks Dankonabi kommit när de steg ut ur farkosten och avancerade ner mot den fuktiga myren. Väl nere stod de stilla och lyssnade på omgivningen, avlägsna maggrymtande ljud ljöd hotfullt runt omkring dom. Sikten var mycket begränsad av den gröna dimman och de såg bara ett par meter framför sig. Eks kände sig hotad av stället och drog fram sin plasmaskjutare. Tage märkte hans gest men bestämde sig för att fortsätta vapenlös.

Tage tog fram en liten dosa, tryckte på en knapp och aktiverade skeppets säkerhetsalarm, här kunde nämligen allt hända. De fattade mod en kort stund och gick senare längre in i dimman och såg hur den upplysta metallsaken bakom dom snabbt försvann i töcknet. De gick en stund med bara den gröna atmosfären som resesällskap men plötsligt började de se mörka konturer en bit bort.

-”Hmm! Det är nog en djungelparti där borta, tror du att dom kan finnas där?” frågade Eks

-”Tror det. Skeppsscannern fick upp misstänkta rörelser åt det hållet. Vi fortsätter.

De gick vidare på myren och spanade noga omkring sig, det var helt tyst förutom de otäcka ljuden som varierade mellan maggrymtningar, väsanden och höga klickljud. De kom längre in i det gröna landskapet och den mörka konturen de tidigare sett antog nu mera en djungelform och avslöjade en stor vägg av tjock snårskog.

Det skulle vara svårt att hitta det dom letade efter där inne så vid detta laget beväpnade sig även Tage.

De dom var på jakt efter var mystiska livsformer som kallades Hog-barn därför att deras ögon var värda mycket pengar och ansågs ha mystiska krafter. Dessa små krabater såg mycket vänliga ut men skenet bedrog. Deras höjd låg ungefär på 1 meter i mankhöjd och de var mycket skygga för allt över deras längd. Dom var gröna till färgen och levde i fuktiga gångar djupt under marken där de hade byggt enorma nätverk av tunnlar. Deras färg gav dom överlägset kamouflage och var mycket svåra att se i den disiga atmosfären, Hog-barnen var mycket aggressiva och attackerade alltid i stora antal. De såg mycket dåligt så de förlitade sig på ljud och rörelse när de jagade.

De kunde dock inte äta kött i dess vanliga tillstånd så alla olyckliga byten togs levande för att begravas djupt nere i tunnlarna för att sakta förtäras av speciella insekter. Processen var mycket smärtsam men hindrade offren från att dö och först mycket senare när kropparna hade mjukats upp kunde barnen ta del av födan. De kallades för barn för deras oskyldiga utseende men det var som sagt långt ifrån sanningen.

Otaliga skrönor hade berättats om dessa varelser så med en nervös klump i magen fortsatte Tage och hans kompanjon i i den tjocka djungeln med vapnena på högsta beredskap.

De plöjde igenom besvärlig snårskog under tiden som växtligheten runt omkring spelade upp ett ökat organiskt myllver av ljud och väsen. Eks kände sig mer och mer illa till mods och ville avbryta deras uppdrag.

-”Nej, Eks! Vi kan inte sluta nu. Tänk vilka pengar som vi kommer att tjäna på detta. Efter vi gjort det här kan vi festa loss på Kva'um Doo i minst en vecka. Tänk på möjligheterna!” förklarade Tage Eks höll nervöst med och kramade om sitt vapen och fortsatte djupare in i skogen när de plötsligt hörde rasslande i ett snår längre bort. Eks hoppade till och riktade vapnet mot ljudkällan medans han verbalt hotade det som hade orsakat ljudet.

-”Håll tyst, din Kreetlon! Blir vi upptäcka är det över med oss. Vi får se till att ta dom en och en och det går ju inte om du skall hoppa till så fort du hör ett ljud.” sade Tage irriterat.

-”Vi borde överge denna planen nu och skynda oss tillbaka till ske...” fortsatte Eks när han plötsligt avbröts igen av samma rasslande fast denna gången mer intensivt.

De båda männen stirrade dumt på varandra och visste inte var de skulle göra där de stog mitt i djungeln. En kall tystnad följde som kändes för evigt. Båda stod blickstill och kollade omkring sig efter något hot men inget hände. Plötsligt såg de hur den gröna dimman blev något tjockare och det tidigare ljudet fick dom att agera mer försiktigt så de stod kvar utan att röra sig. Det blev mörkare och kallare, nya otäcka ljud hördes som verkade komma från varelser som ingen av männen skulle vilja träffa i deras livstid.

Medans de stod där såg Tage hur Eks ansikte blev blekt av fasa. Han kände sig illa till mods över Eks reaktion och skulle precis fråga när han själv såg vad som föresagick.

Plötsligt såg han hur ett 30-tal hog-barn bokstavligen matrealiserades ur träden och ljudlöst smög omkring dom. Om dom rörde sig nu skulle de vara chanslösa.

Tage och Eks var stilla som statuetter och stirrade på varandra som att med ögonen fråga varandra var de skulle göra nu. De gröna varelserna hade nästan samma färg som den tjocka atmosfären och de verkade röra sig mot ljudet de hade hört innan. Det mörka dunklet avslöjade deras lysande ögon som såg ut som mystiska ljuspunkter som ryckigt färdades genom skogen.

Under tiden som de avancerade mot ljudkällan såg de förbluffande hur vissa plötsligt förvann in i växtligheten igen medans andra poppade upp ur tomma intet. De förstod nu varför tidigare lycköskare så lätt hade fallit offer för dessa varelser.

Barnen gick nu förbi männen och antog att de var växtlighet och en kort stund senare såg de hur tre hoggar kom släpandes på det som hade orsakat ljudet innan. Det var en grisaktigt djur som gnydde oroligt under tiden som den släpades mot en öppen plats i snårskogen. Den lämnades på platsen bara ett par meter ifrån Tage och Eks och de kände sig mycket illa till mods av att nu befinna sig i händelsernas centrum. Plötsligt öppnades marken under grisvarelsen och på ett par sekunder svaldes den helt och försvann.

Eks kände hur paniken sakta men säkert höll på att få övertaget om honom för han höll sitt vapen i en mycket obekvämlig ställning och han var inte säker att han skulle orka hålla det stilla mycket längre.

Hog-barnen gestikulerade vilt med varandra och dom verkade vara upprörda över något. Krabaterna pekade ner på området där grisdjuret hade försvunnit och fortsatte med sina vilda gester.

Samtidigt kände Eks hur svetten rann nerför pannan och han började darra något. Tage stirrade han i ögonen och gav signalen att han inte fick röra sig. Till sin fasa såg Eks hur hans ofrivilliga darnningar fick en mekanism på hans gevär att glida isär, det var bara en tidsfråga innan den skulle falla. Svetten blev mer intensiv och han fick nu mycket svårt att hålla vapnet i den upphöjda positionen.

Plötsligt lossnade mekanismen och de båda männen kände hur skrällen kramande musten ur dom. Eks insåg nu att den enda chansen att sänka vapnet till en mer bekvämlig position var nu innan metallbiten nådde marken och nästan som en reflex sänkte han smidigt vapnet precis innan saken slog ner.

Ljudet av det fallande objektet skapade en dov duns och alla hog-barnen reagerade blixtnabbt på ljudet. Tage och Eks var paralyserade av skräck medans de hjälplöst såg hur alla barnen närmade sig källan till ljudet. Deras ögon lös nu mera intensivt som om de lyssnade med ögonen. Krabaterna samlades runt omkring dom och letade efter det som hade väckt deras uppmärksamhet. Efter en stunds letande hittade dom metallbiten som låg precis bredvid Eks högerföt började gestikulera igen. De lät upprörda igen men ingen rörde saken, de fortsatte att konverserade höjlytt en bra stund när alla hog-barnen plötsligt blev tysta.

De stirrade upp i skyn och började sniffa misstänksamt. Det verkade som om de hade snappat upp något som de inte gillade. En av varelserna böjde sitt ansikte mot Eks svettiga hand och sniffade försiktigt men ryggade kvickt tillbaka som om han hade utsatts för en hemsk stank. De andra barnen stirrade tyst på den luktande Hoggen som frågande stod och analyserade lykten han hade utsatts för. Varelsen tittade på de andra utan att säga något men räckte upp ena armen för att visa de andra att de skulle stanna kvar där de stod.

Hoggen böjde sig fram igen och luktade fast denna gången mer ingående och noga. Plötsligt lös barnets ögon upp med ett kraftigt sken och vände sig mot de andra och signalerade med ögonen. Efter det samlades alla krabaterna en bit bort och konfererade om luktincidenten.

Vid detta laget kände sig Eks på gränsen till ett nervsammanbrott så han kramade om sitt vapen hårt och tittade bort mot Tage. Eks kompanjon grimaserade kraftigt med ansiktet för att försöka hindra Eks att göra det som Tage fruktade att han skulle göra. Hans försök misslyckades och plötsligt ställde sig Tage's partner i en stridsställning och riktade vapnet mot skaran av hogg-barn. Varelserna reagerade snabbt och stirrade med sina glödande ögon på det rörade objektet.

-”Känn på det här, era förbannade skitbarn!” skrek Eks och tömde hela magasinet på krabaterna. Skotten spred sig mot hogsamlingen och innan de hann reagera träffade salvan sina mål. Flera av skotten fick fullträff och de otursdrabbade barnen som affekterades exploderade våldsamt i en kavalkad av inälvor och grönt slem.

Den gröna, klubbiga massan spred sig runt omkring skaran i skogen och Tage fick en stor del över sig.

Eks ryckte med vapnet som om han försökte skaka ur sig mer förstörelse men det enda han lyckades åstadkomma var den lätta matrealiseringen av rök som letade sig fram ur mynningen. Röken från den tidigare inälvsrika expolitionen klarnade och resterna av hogbarnen gestaltades.

Det var helt öde, ingen aktivitet syntes och en ogästvänlig tystnad följde. Eks spanade oroligt runt omkring men det enda svaret han fick var en påträngande ljudlöshet i det gröna dunklet.

Han fortsatte med sin spaning medans Tage insåg att det nog var bäst om de övergav sina tidigare planer nu och gav sig tillbaka till det trygga skeppet.

Tage skulle precis röra sig ur sin statuetliknande position när han och Eks plötsligt hörde ett fuktigt väsande som ljud runt omkring dom. Eks andning blev tung och ångestladdad och de båda männen såg på varandra och bestämde sig för att retirera. Plötsligt såg de otaliga, glödande ljuspunkter runt omkring dom som snabbt närmade sig.

Tage och Eks vände sig om och sprang allt de kunde genom den besvärliga snårskogen men deras flykt försvarades med att de vid flera tillfällen snubblade på uppstickande rötter som låg kamouflerade i marken. Eks insåg att hans tunga och ammunitionslösa vapen nu bara gjorde flykten svårare så i en hastig rörelse vände han sig om och kastade metallobjektet mot den avancerade ögonskaran.

–”Kom igen nu! Vi måste härifrån!” skrek Tage med hest röst.

Eks nickade nervöst och vände sig om, men när han rörde sig öppnades plötsligt den sunkiga marken under honom och såg ner hans ben.

Eks gav ifrån sig ett våldsamt skri som fick hans partner att hastigt vända sig om. Skräckslaget såg han hur Eks armar kraftigt viftade efter grepp bakom en stubbe för att rädda sig från den hungriga marken. Tage kom fram och slängde sig ner på jorden för att fatta tag i hans armar. Efter en viss möda med armfäktandet fick han kontakt och med all sin kraft försökte han lossa honom ur markens hårda grepp. Tage fick bra fotfäste bakom stubben och verkade lyckas med räddningsaktionen, han såg hur Eks ansikte var förvridet av skräck.

–”Släpp mig inte! Snälla, ta mig härifrån.” Gnällde han.

Tage gav honom ett positivt svar och det lugnade honom något. Det verkade också som om marken hade hört Tages löfte för plötsligt drog marken så hårt i Eks att han våldsamt slets ur händerna på hans partner och försvann spårlöst ner i den mörka jorden.

Tage kände sig sjuk av fasa nu när han insåg att han var själv i denna kalla, hotfulla snårskogen. Plötsligt rycktes han tillbaka till verkligheten när han såg hur de inkommande ögonen närmade sig.

Han kom på benen och fortsatte sin flykt mot sitt skepp.

Snårskogen hade inte avtagit och vid flera tillfällen träffades han av gummiliknande grenar som smätte honom i ansiktet. Han blev irriterad över det svårframkomliga landskapet men han gav sig inte.

Tage hörde hur skogen hotfullt rasslade av aktivitet bakom honom så han skyndade med ökad frenesi genom vimlet av vegetation så fort han kunde, men det gick för långsamt.

Han brottades med slingriga träd och det verkade som om skogen inte ville släppa ut sin panikslagne gäst ur sitt grepp, barnen närmade sig. Tage slet i den besvärliga växtligheten när han plötsligt föll framstupa och landade hårt på marken. Han reste sig yrt upp och märkte till sin förvåning att han befann sig utanför skogen och det enda som skilde honom från skeppet var ett hotfullt grönt dis som långsamt svävade över en sunkig markyta.

Han tog till flykt igen och sprang över det öde landskapet och efter en stund såg han inget annat än grön dimma runt omkring sig. Han kände sig plötsligt vilsen och visste inte vilken väg han skulle ta för att komma i säkerhet. Han grävde fram apparaten som tidigare aktiverat säkerhetslarmet på farkosten och tryckte in en sifferkod för att deaktivera systemet och på så sätt få en ljudkonfirmation på var skeppet befann sig.

Ingenting hände och han kände paniken slå rot, men då slogs han återigen av tystnaden. Rasslet från de efterföljande hogbarnen hade slutat och det var helt stilla och tyst där han stod. Han vände sig om flera gånger för att försäkra sig om att ingen låg i bakhåll men det var helt öde.

Det gröna töcknet hade inte avtagit i intensitet och Tage svor för sig själv över den dåliga sikten. Han smög försiktigt fram över den fuktiga myren och hörde det blöta slafsljudet från sina stövlar som ekade i den allvarsamma tystnaden. Under tiden som han smög lade han även märke till att den biologiska mosaiken av ljud som han och Eks hörde förut också hade försvunnit. Han blev illa tillmodis och önskade att han inte hade kommit till denna olycksbådande planeten.

–”V-vad är det som händer? Måste komma h-härifrån. Om jag bara kunde hitta mitt förbannade skepp.” Klagade han.

Han fortsatte genom fuktigheten medan han tryckte in samma sifferkod på apparaten flera gånger, inget hände. Tage blev matt av motgångarna och kollapsade ner på huk. Olika tankar passerade genom hans hjärna, varför lyssnade han inte på varningarna, varför trodde han att Ssakor skulle vara en lätt match. Tage kände hur tårarna letade sig fram när han insåg att han hade kommit vilse i det biologiskt, ogästvänliga landskapet.

Skattletaren satt där med stängda ögon och lyssnade som i ett sista försök för att hitta sin väg till skeppet. En svag bris smekte honom ljummet på kinden, det luktade sött.

Plötsligt hörde han hur en gren bröts itu och Tage ställde sig abrupt upp och spanade in i dimman. Han såg fortfarande ingenting men ljudet fick honom att vandra vidare fast i en snabbare takt. Tage hörde flera kvistbrytningar bakom sig så skattletaren vände sig om för att se vad som föregick. Plötsligt lös två ögonpunkter upp i töcknet som stirrade på den omtöcknande människan. Tages andning blev allt tyngre och häftigare, han blev yr, han skulle precis ge upp när han plötsligt slog emot någ to stort bakom sig. Skattletaren vände sig snabbt om och märkte till sin förvåning att han stod mitt framför sitt skepp.

Tage vred tillbaka sitt huvud och märkte till sin fasa att ögonen var borta så han aktiverade snabbt skeppet vars lampor runt omkring farkosten vaknade till liv. Dörmekanismen startades och sänkte långsamt ner plattformen mot myren. Skattletaren vände febrilt på huvudet igen och märkte till sin fasa att hans skepp hade väckt uppmärksamheten hos hundratals glimmande ögon som studerade det nya fenomenet.

Utan varning började hogbarnen att springa mot farkosten och Tage vände sig mot plattformen för att så fort den var i läge borda skeppet.

Processen med landningsbryggan gick för långsamt så han klättrade upp på farkosten för att klättra in i den växande luckan. Tage greppade kanten på lucken och ansträngde sig med att komma över den sänkande kanten. Dimman hade gjort metallen fuktig och hal så det var svårt att få ett bra grepp men efter att febrilt palperat ytan fick han tag i en stång på insidan och hivade in sig med all sin kraft.

Tage rullade ner för den branta luckan och slog i skeppsgolvet med en våldsamt duns. Skattletaren var snabbt på golvet igen och stirrade ut mot den inkommande hogskaran, de var bara ett tiotal meter ifrån den öppnande luckan. Ögonen gav nästan en hypnotiserande effekt i den murkiga dimman och han föll nästan för effekten men plötsligt drogs han tillbaka till verkligheten efter en kort stunds betraktning och aktiverade stängningsmekanismen.

Plattformen stoppade abrupt och påbörjade sin stängningsmanöver men apparaturen var inte av det snabbaste laget. Långsamt blev öppningen mindre och mindre och när barnen springandes kom fram till skeppet var det bara en liten lucka kvar som återstod.

Den blodtörstiga hogskaran klättrade upp på skeppssidorna och försökte klättra in men det var för sent och precis i sista sekunden stängdes luckan med ett våldsamt dån. Tage suckade av lättnad och föll matt ner på cockpitstolen. Han vände sig om mot skeppspanelen och märkte plötsligt till sin fasa hur otaliga hogbarn krälade på framsidan av fönstret utanför. Tage såg nu barnen med deras riktiga utseende, de stirrade på människan och blottade sina blodtörstiga munhålor som var utrustade med flera rader med sylvassa tänder. De glänste i ljusskenet från skeppet och skattletaren var oerhört glad av att slippa bli nummer ett på deras matlista. Deras vansinniga ögon studerade hans rörelser med onskfull precision.

Han startade farkosten och startade upp motorerna, olika datorpaneler ljöd till med bekräftelse och allt gick enligt schema. Det mjuka, färgglada ljuset från instrumentpanelerna runt omkring honom reflekterades på hans kropp i mörket. Tage drog i spaken för att lyfta när plötsligt skeppet skakade till och strömmen dog.

Tage skakade våldsamt i spaken och tryckte febrilt på olika knappar men inget liv kunde utvinnas.

Sjuk av ångest såg han hjälplöst på hur en av hogbarnen nyfiket lekte med en avbryten strömkabel utanför. Han kände hur paniken nu permanent slog rot i honom när han hörde hur dörren till farkosten långsamt öppnades igen.

Tage vände sig långsamt om och såg hjälplöst på hur skeppet fylldes av de vansinniga hogbarnen och det sista han såg var deras dyrbara ögon som lyste upp den dunkla cockpitstolen som en stjärnklar natt.

-”Om jag bara hade lyssnat på varningarna men jag riskerade allt för en handfull ögon.” Tänkte han klagande för sig själv när allt plötsligt blev svart.

Utanför hördes tumulten en stund och Tages gav igrån sig ett skrik som drunknade i det fuktiga väsandet från hogbarnen.

Plötsligt blev allt tyst och stilla där skeppet stod på myren och en stund senare hade dimman blivit kraftigare och intensivare. Skeppet syntes inte längre till och det enda som nu ljöd var det avlägsna ljudet från otaliga livsformerna som återigen kunde höras. Deras läte ekade hotfullt i ett grönt, dimmigt landskap där den aktuella händelsen blev en ny del av de mörka och oförklarliga hemligheterna som ruvade i de djupa och tropiska skogarna på planeten som många varnade för... Ssakor.